

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118457440/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

malet i alle sine Træk, og hele det lille Selskab maatte tage Flugten gennem de tilstødende Haver. De kan nok tænke Dem, at han paa den Maade blev en ren Bussemand for os, og at vi sluttede os sammen imod ham med Moder, der virkelig ogsaa havde mere Hjærte for os. Desværre førte dette Forhold til, at alt hans blev os forhadt eller mistænkeligt, og at vi skjulte Meget for ham med Moders Vidende og paa hendes Tilskyndelse, som hans Misbilligelse ellers vilde have lært os at sky. — medens den nu overalt kun syntes os et ondt, vrangvilligt Lunc, som man blot skulde snige sig udenom. . . . Men, hvorfor trætter jeg Dem egentlig med at fortælle Dem alt dette?

— De fortæller mig det sikkert, fordi De véd, at De slet ikke trætter mig, og at der næppe for Øjeblikket er Noget, som kunde interessere mig mere. Jeg er Dem meget taknemlig. Selv har jeg haft en lykkelig Barndom, og jeg kan derfor maaske saa meget dybere føle, hvad De har tabt. Men De har saa meget at indhente i Deres Ungdom af Livets lysere Side, og tro mig, den vil ikke blive lukket for Dem.

Minna svarede ikke, men undersøgte ivrig en ny Bunke Stene, som hun havde skrabet sammen.

— De nævnede en Broder, — jeg har aldrig

hørt ham omtale. Er han maaske ikke mer i Dresden?

— Han døde for et Par Aar siden.

— Herregud! ogsaa det skulde De opleve. Det maa have været et tungt Slag for Dem.

— Nej, jeg holdt ikke af ham. Allerede som Dreng var han ikke god imod mig, han gjorde min Barndom endnu værre; — og siden, da han blev voksen, — ja, saa var han vel ivrig til at indvinde, hvad der kunde være forsømt af „Livets Iysere Side“ — og værre, end det forresten. Han vilde aldrig have gjort os andet end Sorg, og Skam desuden.

Hun så op paa mig med en trodsig Mine, som om hun vilde sige: „Jeg kan nok tænke, at De finder mig haardhjertet. Naa, for mig gjerne! Skulde jeg elske ham, blot fordi han var min Broder, naar han ellers ikke fortjente det? ... Forresten skal De heller slet ikke tro, at jeg er saa god og skikkelig.“

— Var der slet ingen andre Paarørende, som De kunde have noget Tilhold hos? spurgte jeg, for at komme bort fra det pinlige Emne.

— Jeg havde en Grand-Tante, som var min Gudmoder, og i den Egenskab følte sig forpligtet til at tage sig af mig. Hun holdt endogsaa af